kennelijk het mannetje eenige meters hooger. Het was dus zeker hetzelfde paartje dat al drie jaar hetzelfde nest bewoont. Elken dag wordt het nest iets meer afgewerkt. Hun gekoer in de dakgoot roept mij de koele zomerbossen in 't geheugen.

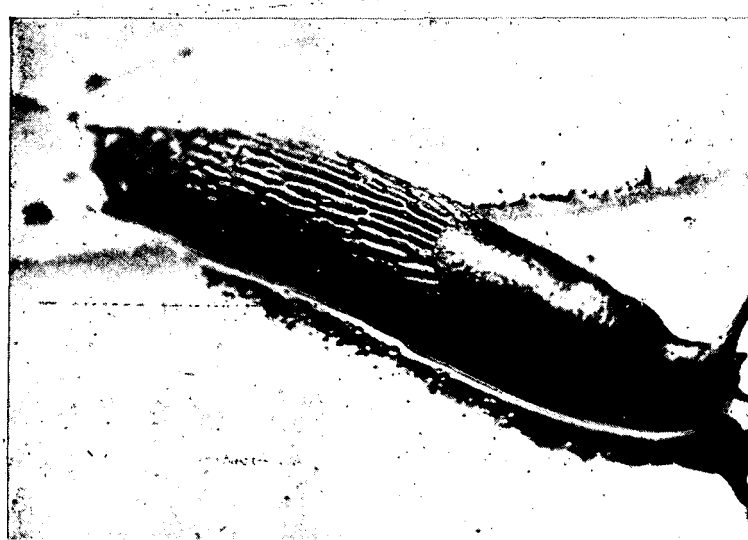
Moge spoedig de kastanje zijn beschermend blad om het nest ontvouwen.

1 April 1946. HAN KRUG.

Slakken in de warmte.

Onder de vele begrippen, die onafscheidelijk aan elkaar verbonden zijn, behoren zeker wel slakken en grote vochtigheid. Wanneer in het najaar de temperatuur daalt en het vochtgehalte van de lucht weer toeneemt, dan kunnen we bij daglicht de naakte slakken over de weg zien kruipen. En ook 's morgens, als door de late zonneopkomst de dauw langer op de planten blijft liggen, is de wegslak nog in haar element. Maar in de zomer zijn ze overdag onvindbaar en hebben ze zich teruggetrokken in een beschuttend holletje om de droogte en de warme zonnestralen te ontwijken. De nacht is voor hen de tijd om op zoek te gaan naar voedsel. Geen wonder, dat we juist veel slakken in en bij het water vinden. Doch zelfs in een vochtige atmosfeer heeft het organisme van de slak nog maatregelen getroffen om uitdrogen te voorkomen. De huid is voorzien van talrijke slijmklieren, die een taai vocht afscheiden, dat de verdamping tegengaat. In de litteratuur wordt vermeld, dat het lichaam van de naakte slakken 87% water bevat terwijl ze sterven, wanneer het watergehalte tot 60% gedaald is.

Toch zijn er slakken, die het risico van een droge omgeving durven te nemen, n.l. de huisjesslakken. Als de droogte te erg wordt, trekken ze zich in hun huisje terug. Door de mantelrand wordt dan een slijmerig vocht afgescheiden, dat in de lucht tot een vlies verhardt waarmee de opening van de woning wordt afge-

Wegslak in de regen.

Foto Kees Hana

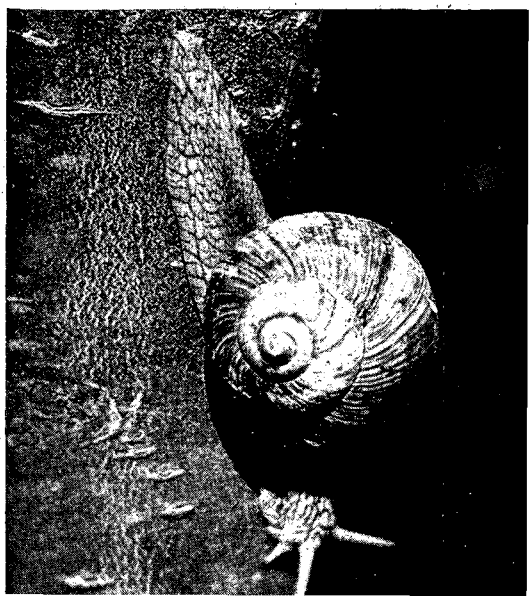

Cepaea nemoralis.

Foto J. Poolman.

sloten. Bovendien hechten de slakken zich ermee op een onderlaag vast, b.v. de schors van een boom. De foto vertoont twee mollusken n.l. *Cepaea nemoralis,* tegen een wilg op een warme Julidag in felle zonneschijn om ongeveer 1 uur 's middags. Ze hielden een droogteslaap om tegen zonsondergang te ontwaken.

Hoewel het op die middag langs de grienden van de Oude Maas al heel warm was, zou ik later op mijn tochten door de natuur, evenwel in het buitenland, een krasser voorbeeld vinden van wat een trage slak op dat gebied nog presteert. Zo vond ik tot mijn grote verbazing in Augustus in een steenachtig gedeelte van de Noordelijke Sahara verscheidene slakken. Woestijn en slakken:

Wijngaardslak met duidelijk irrigatie-systeem op de huid.

Foto Kees Hana.

een biologische paradox. Het was er onmogelijk heet en de slakken verkeerden alle natuurlijk in een droogteslaap. Ze lagen los op de bodem en de opening van het huisje was afgesloten door een epiphragma. Het bezit van een huisje stelde hen in staat het ongunstige gedeelte van de dag door te komen. Het viel mij bovendien op, dat het slakkenhuis dikker van wand was dan bij Cepaea, hoewel de grootte ongeveer gelijk was. Ook was de kleur wit. Of hier een correlatie te constateren valt tussen belichting en kleur van het slakkenhuis is mij niet bekend. Doelmatig is het in elk geval wel, want de witte kleur zal veel zonnestralen en warmte keren. Twee exemplaren werden meegenomen en zolang in een glazen buisje ondergebracht. Toen ik op mijn lange reis door Midden Frankrijk, waar het zalig regende, eens naar ze keek, waren ze ontwaakt en kropen lustig langs de glaswand.

Tenslotte zij nog opgemerkt, dat in ons land een slakkengeslacht voorkomt, dat van een droog, warm milieu houdt, n.l. de duinen; daaraan dankt het zijn naam *Xerophila* (Xerophiel = droogteminnend).

Rotterdam J. POOLMAN.

Iets over vinken.

In vroeger jaren werden vinken *(Fringilla coelebs* L.) niet alleen gedurende de trek onder netten gevangen, doch ook met lijmstokken, met gebruikmaking van blind gemaakte lokvinken.

Deze wijze van vangen geschiedde in den broedtijd.

Een dergelijke manier van vangen brengt meer het karakter der vogels naar voren, dan het vangen met netten en is daarop ingesteld.

De lokvogel dient een goede vink te zijn, die zich bij het vangen een temperamentvolle vogel heeft getoond, door flink te slaan en de opgezette vink (de z.g. bijtert) dapper aan te vallen.

Benoodigheden voor de vangst zijn o.a. een lokvogel, een op een stokje opgezette vink en lijmstokken, dat zijn twijgjes met ingedikte lijnolie bestreken.

Doordat de lokvogel in het broedterrein (= teritorium red.) komt van de te bemachtigen vogel en door geluid (bijv. slaan) van zijn aanwezigheid blijk geeft, ontstaat meestal een duel in den zang.

De wilde vogel ziet de opgezette vogel en valt deze meer of minder vlug aan en geraakt in de gelijmde twijgjes vast.

Allereerst werd nota genomen van de slag van de gevangen vogels. Deze werden benoemd als roddelslag, rispetieslag al naarmate de zang of de uitgangen werden gehoord. In eenzelfde buurtschap komen veelal gelijkluidende slagen voor.

Vogels van uiteenlopende streken, kunnen aanmerkelijk in slag verschillen.